

Simon Cornelis Maria (Bim) van der Klei

Bim van der Klei was een verzetsman in hart en nieren. Hij werd de leider van het Oisterwijkse verzet en was verbonden met de landelijke Raad van Verzet.

Bim werd geboren in Bergen op Zoom op 27 februari 1921.

In het voorjaar van 1943 was hij, samen met de student René Norenburg uit Tilburg ondergedoken bij boerenmensen in Haaren. In 1943 kwam Bim van der Klei, via de Oisterwijkse ambtenaar Gerard Van der Linden, in contact met het verzet rondom Jan Linthorst. Bim kende, als Oisterwijkse dorpling, Linthorst al en die gaf hem het adres van een pastoor in Sterksel met wie Norenburg en hij een onderhoud hadden. Via deze pastoor kregen zij enkele achtergebleven wapens uit de meidagen '40.

Bim nam deel aan de beruchte overval op het gemeentehuis van Haaren in de nacht van 14 op 15 januari 1944. Die overval was in scène gezet om de uit de hand gelopen vervalsingen in het Haarens bevolkingsregister te verdonkeremanen.

Naast van der Klei waren ook de ondergedoken broers Martien en Frans de Weijer erbij betrokken en de beide Haarens ambtenaren Marius van den Wildenberg en André Vissers. Beide laatsten werden in maart 1944 door de Sicherheitsdienst opgehaald en kwamen om het leven. Bim bleef ondergedoken in Haaren en hij werd de leider van het Oisterwijkse verzet.

Het was bekend dat de Duitsers door het gebrek aan brandstoffen grote transportproblemen hadden, waardoor veel per spoor moest gebeuren. Ook waren ze, op het gebied van de telecommunicatie, vooral op kabelverbindingen aangewezen. De groep rondom van der Klei richtte zich hier dan ook op.

Enige tijd later bracht "Lange Jan" Thijssen een bezoek aan Oisterwijk. Samen met Bim hadden ze een gesprek met Jan Linthorst. Jan kon hen helpen met diverse zaken, zoals valse stempels en vergunningen. Linthorst stelde ook zijn kleine laboratorium ter beschikking voor het vervaardigen van eenvoudige fosforbrandbommen. Thijssen bevestigde nogmaals dat sabotage aan de verbindingen, vooral wanneer de bevrijding nabij zou zijn, van het grootste belang was. De zo zeer benodigde wapens, springstoffen en een instructeur kon Thijssen echter nog niet toezeggen.

Omdat Bim ook nog een clandestien examen moest afleggen, werd het werk hem te veel. Wim Tensen, een oude schoolvriend uit Tilburg die al in het verzet zat, kwam hem assisteren. Het huis en de fabriek van Linthorst bleven voor allerlei doeleinden beschikbaar.

Op een dag kregen ze bericht van dat met spoed vijf vliegers moesten worden ondergebracht. Dit lukte via een contact van Linthorst in Tilburg. Tensen ging voor het regelen van het transport naar Eindhoven. Men wilde dat het vervoer in een politieauto in twee ritten na de avondklok zou plaatshebben. Het werd een drama. Het tweede transport met de twee resterende vliegers werd door een Duitse wegcontrole te Moergestel aangehouden en ontmaskerd. Jan Linthorst werd korte tijd later gearresteerd. Voor de hulp aan geallieerde vliegtuigbemanningen was er maar één straf. Jan Linthorst werd op 19 augustus 1944 op 54-jarige leeftijd, samen met enige anderen onder wie Van Bruggen en Brunnekreef, in Vught gefusilleerd.

Bij de slechts ten dele bewapende verzetsgroep, voegden zich begin september via Tensen enkele illegalen uit Tilburg. In de nacht van 5 op 6 september 1944 had een succesvolle aanslag plaats op de spoorlijn van Tilburg naar Boxtel waarbij beide lijnen volledig werden geblokkeerd. Hoewel de aanslag in de daaropvolgende nacht op de lijn van Tilburg naar Den Bosch (bij Helvoirt) meer risico en spanning opleverde dan de vorige, mislukte dit vanwege de strenge Duitse bewaking van de spoorbaan. Na terugkeer van deze actie werden we bij de ingang van het dorp door kapelaan Slegers opgewacht met het bericht dat de Duitse politie het kwartier van de groep in het dorp had omsingeld en met handgranaten had bestormd. Ze hadden geen uur eerder thuis hoeven te komen of hadden in de val gezeten. Na dit voorval trok de groep van der Klei zich terug in de bossen, waar ze betrekkelijk veilig waren. Kort daarop hadden twee van de groep in de bossen een vuurgevecht met de Duitsers, waarbij Cor Wortel werd doodgeschoten. Aangeslagen door de dood van hun vriend, trok de kleine groep Tilburgers zich terug in hun stad.

Bim leed vanaf 1948 aan een ernstige oogziekte en werd blind. Hij kreeg een baan in Rotterdam. In 1955 huwde hij met Hanneke de Ruyter-Korver met wie hij een dochter kreeg. Hij gaf in 1980 zijn autobiografie De Smalle Weg uit. Vanaf 1978 tot aan zijn dood was hij bestuurslid van de Nederlandse Vereniging van Pilotenhelpers uit de Tweede Wereldoorlog: The Escape. Hij woonde in Geldrop en is aldaar op 27 maart 1997 overleden.

<https://www.oisterwijkenbeeld.nl/verzetsstrijders-van-de-straat/bim-van-der-klei/>

Bim van der Klei was een verzetsman in hart en nieren. Hij werd de leider van het Oisterwijkse verzet en was verbonden met de landelijke Raad van Verzet.

Bim werd geboren in Bergen op Zoom op 27 februari 1921 als oudste zoon van Obe Pieter van der Klei, afkomstig uit Friesland. Zijn moeder was geboren en getogen in Bergen op Zoom. Zijn vader bleef in Brabant na de mobilisatie tijdens de Eerste Wereldoorlog, omdat hij daar als katholiek meer kans dacht te maken op een baan in het notariaat.

Bim heette eigenlijk Simmes, naar de tweede naam van zijn Friese opa, maar moeder vond dat niks. 'Simmen' betekende namelijk in Brabant 'hуilen' en dus werd het een verbastering, die Van der Klei zelf in zijn kinderjaren had uitgevonden.

Bim van der Klei Het gezin verhuisde in de zomer van 1932 naar Oisterwijk, waar

vader Van der Klei begin mei notaris was geworden. Ze betrokken er een villa aan de Haarenseweg 1, later Heusdensebaan 5. Bim ging naar een lyceum Tilburg. Wat weinigen weten is dat Notaris van der Klei wist van het doen en laten van zijn zoon tijdens de oorlog en hij speelde ook een, voor vele onbekende rol in het verzet.

In zijn studiejaren had Bim contact met studenten die in het verzet zaten.

In het voorjaar van 1943 was hij, samen met de student René Norenburg uit Tilburg ondergedoken bij boerenmensen in Haaren.

Ook in 1943 kwam Bim van der Klei, via de Oisterwijkse ambtenaar Gerard Van der Linden, in contact met het verzet rondom Jan Linthorst (door het verzet ook wel 'oom Jan' genoemd, zijn verzetsnaam). Bim kende, als Oisterwijkse dorpling, Linthorst al en die gaf hem het adres van een pastoor in Sterksel met wie Norenburg en hij een onderhoud hadden.

Via deze pastoor kregen zij enkele achtergebleven wapens uit de meidagen '40. Norenburg zou voortaan koerierswerk doen voor de Raad van Verzet, terwijl van der Klei zou zorgdragen voor de activiteiten in de omgeving van Oisterwijk.

Linthorst beloofde zijn medewerking hieraan, hoewel het duidelijk was dat hij al te zwaar was belast. Hij was namelijk niet alleen betrokken bij tal van illegale zaken, maar had ook veel moeite om zijn bedrijf, dat surrogaatzeep en -schoensmeer produceerde, draaiende te houden. Hij had ongeveer 40 werknemers in dienst die vrijwel allen weigerden om in Duitsland voor de oorlogsindustrie te werken of die daar, na hun verlof, niet wilden terug te keren. Deze mensen hadden meest valse papieren.

'Oom Jan' Linthorst was een actieve hulpvaardige man, die, naar het Bim leek, geen angst kende. De directe leiding over het productiepersoneel, met de daaraan verbonden problemen, was toevertrouwd aan Mark v.d. Snepscheut, die ook alle medewerking verleende aan Bim's activiteiten.

Ook de bedrijfsleider, Jan Brunnekreef, werkte mee en onderhield het contact met de diverse instanties.

De gemeenteambtenaren Visser en v.d. Wildenberg uit Haaren regelden persoonsbewijzen voor de vier verzetsmensen. Ondertussen leerde Bim van der Klei en René Noorenburg de gebroeders Van de Weijer uit Haarlem kennen via deze ambtenaren.

Deze Visser en v.d. Wildenberg hadden contacten boven de grote rivieren en maakten voor de groep van der Klei contact met het verzet aldaar. Twee verzetsmensen uit het noorden bespraken de diverse mogelijkheden met Bim van der Klei en zijn mensen. Dit tweetal was lid van de zogenaamde Raad van Verzet, een organisatie die zij niet kenden. Deze mannen maakten een zeer gemotiveerde en besluitvaardige indruk. Gezien ook het verloop van de oorlog ging het om meer offensieve vormen van verzet.

De groep rondom Bim ontvingen enkele materialen, maar geen wapens. Er werd overlegd over de mogelijkheden van sabotage maar vooral ook over een geschikte plaats voor het opslaan van en het oefenen met wapens. Noorenburg en Van der Klei beloofden daarbij te helpen. De beide broers Van de Weijer pleegden in die tijd enkele aanslagen op materiële doelen.

Bim nam deel aan de beruchte overval op het gemeentehuis van Haaren in de nacht van 14 op 15 januari 1944. Die overval was in scène gezet om de uit de hand gelopen vervalsingen in het Haarens bevolkingsregister te verdonkeremanen. Naast van der Klei waren ook de ondergedoken broers Martien en Frans de Weijer erbij betrokken en de beide Haarens ambtenaren Marius van den Wildenberg en André Vissers. Beide laatsten werden in maart 1944 door de Sicherheitsdienst opgehaald en kwamen om het leven. Bim bleef ondergedoken in Haaren.

In 1944 studeerde Bim van der Klei economie in Tilburg, clandestien in kleine groepjes. Na Haaren zat hij nog ondergedoken in Den Bosch en Moergestel.

Door het contact met de Raad van Verzet ontmoette Bim van der Klei tijdens een bespreking voor het eerst 'Lange Jan' Thijssen, voorman van de Raad. Bim en zijn kordate vriend Martien van de Weijer waren wel actief, maar het leek wenselijk aan het werk wat meer gestalte te geven. Tijdens het gesprek bleek dat Thijssen problemen had met het vinden van een regionale commandant voor Brabant. Hij vroeg Bim van der Klei in zijn gebied een verzetsgroep te vormen.

Bim werd dus de leider van het Oisterwijkse verzet in de Tweede Wereldoorlog. Voor het vormen van een nieuwe verzetsgroep was het gebied rond Oisterwijk zeer geschikt. De groep Bim van der Klei werd verbonden met de landelijke Raad van Verzet.

Het was bekend dat de Duitsers door het gebrek aan brandstoffen grote transportproblemen hadden, waardoor veel per spoor moest gebeuren. Ook waren ze, op het gebied van de telecommunicatie, vooral op kabelverbindingen aangewezen. De groep rondom van der Klei richtte zich hier dan ook op.

Enige tijd later bracht 'Lange Jan' Thijssen een bezoek aan Oisterwijk. Samen met Bim hadden ze een gesprek met Jan Linthorst. Jan kon hen helpen met diverse zaken, zoals valse stempels en vergunningen. Linthorst stelde ook zijn kleine laboratorium ter beschikking voor het vervaardigen van eenvoudige fosforbrandbommen. Thijssen bevestigde nogmaals dat sabotage aan de verbindingen, vooral wanneer de bevrijding nabij zou zijn, van het grootste belang was. De zo zeer benodigde wapens, springstoffen en een instructeur kon Thijssen echter nog niet toezeggen. O.a. Visser, V.d. Wildenberg, Norenburg, en later ook Martin v.d. Weijer werden gearresteerd. De arrestatie van Bim mislukte omdat hij veilig was ondergedoken. V.d. Weijer kwam weer los. De anderen werden niet meer teruggezien. Bim's studievriend René Norenburg werd op 23 Februari 1944 op het station van 's-Hertogenbosch gearresteerd en daarna naar de Scheveningse gevangenis vervoerd. Hij maakte deel uit van een verzetsgroep en werkte in dienst van de Raad van Verzet, maar toch is de vijand nooit met overtuigende bewijzen naar voren kunnen komen. En zo kon René, kort voor de landing in Normandië, naar huis schrijven, dat hij dacht spoedig vrij te zullen zijn. Nadat die landing werd hij op 6 september 1944 van kamp Vught naar Sachsenhausen verplaatst. De laatste wintermaanden was hij nog dwangarbeider in de fabrieken bij Heinkel en Siemens. Begin maart werd hij naar het kamp Sachsenhausen teruggezonden wegens verregaande lichamelijke verzwakking. Er zijn mondelinge mededelingen, die erop kunnen wijzen, dat René in de laatste dagen van het Duitse verzet nog naar Bergen-Belsen werd vervoerd.

Pas in 1950 kon het Nederlandse Rode Kruis officieel bevestigen dat René Norenburg in het voorjaar van 1945 in Duitsland was omgekomen.

De hulp aan her en der verborgen vliegers bij de terugkeer naar hun basis was ook

van groot belang. Bim kreeg daarbij ook vele illegale contacten in allerlei plaatsen, o.a. met 'Hansje' Gerritsen, die gezocht werd en voor wie dringend een onderduikplaats nodig was. Linthorst stelde Gerritsen in zijn laboratorium te werk.

In Juni/juli 1944 beschikten Bim over voldoende mensen voor een nieuwe groep. Ondertussen was de kleine kern van die groep steeds actief geweest. Voor hun onderdak, papieren e.d. zorgde voornamelijk de plaatselijke LO.

Omdat Bim ook nog een clandestien examen moest afleggen, werd het werk hem te veel. Wim Tensen, een oude schoolvriend uit Tilburg die al in het verzet zat, kwam hem assisteren. Het huis en de fabriek van Linthorst bleven voor allerlei doeleinden beschikbaar.

Op een dag kregen ze bericht van dat met spoed vijf vliegers moesten worden ondergebracht. Dit lukte via een contact van Linthorst in Tilburg. Tensen ging voor het regelen van het transport naar Eindhoven. Men wilde dat het vervoer in een politieauto in twee ritten na de avondklok zou plaatshebben. Het werd een drama.

Het tweede transport met de twee resterende vliegers werd door een Duitse wegcontrole te Moergestel aangehouden en ontmaskerd. Jan Linthorst werd korte tijd later gearresteerd. Voor de hulp aan geallieerde vliegtuigbemanningen was er maar één straf. Jan Linthorst werd op 19 augustus 1944 op 54-jarige leeftijd, samen met enige anderen onder wie Van Bruggen en Brunnekreef, in Vught gefusilleerd.

Bij de slechts ten dele bewapende verzetsgroep, voegden zich begin september via Tensen enkele illegalen uit Tilburg. In de nacht van 5 op 6 september 1944 had een succesvolle aanslag plaats op de spoorlijn van Tilburg naar Boxtel waarbij beide lijnen volledig werden geblokkeerd. Hoewel de aanslag in de daaropvolgende nacht op de lijn van Tilburg naar Den Bosch (bij Helvoirt) meer risico en spanning opleverde dan de vorige, mislukte dit vanwege de strenge Duitse bewaking van de spoorbaan.

Na terugkeer van deze actie werden we bij de ingang van het dorp door kapelaan Slegers opgewacht met het bericht dat de Duitse politie het kwartier van de groep in het dorp had omsingeld en met handgranaten had bestormd. Ze hadden geen uur eerder thuis hoeven te komen of hadden in de val gezeten. Na dit voorval trok de groep van der Klei zich terug in de bossen, waar ze betrekkelijk veilig waren. Kort daarop hadden twee van de groep in de bossen een vuurgevecht met de Duitsers, waarbij Cor Wortel werd doodgeschoten. Aangeslagen door de dood van hun vriend, trok de kleine groep Tilburgers zich terug in hun stad.

In die dagen begon ook de Duitse uittocht. Het was duidelijk dat zij niets meer van de oorlog verwachtten, maar de bezetting zou nog bijna twee maanden duren.

Het lukte de groep in het frontgebied nog een kleine brug op te blazen, gebruik makend van door Hansje Gerritsen en Appie Nijboer buitgemaakte springstoffen. Daarnaast werden er een aantal belangrijke ondergrondse kabelverbindingen vernield.

Kort voor de bevrijding werd de groep veiligheidshalve ontbonden. De leden kwamen met verschillende geallieerde onderdelen Oisterwijk binnen. Ze vierden daarna in Oisterwijk hun welverdiende bevrijding.

Bim meldde zich na de bevrijding bij de staf van de Binnenlandse Strijdkrachten in Brussel, waar hij de taak kreeg de contacten met de geallieerde strijdkrachten te onderhouden.

Bim leed vanaf 1948 aan een ernstige oogziekte en werd blind. Hij kreeg een baan in Rotterdam. In 1955 huwde hij met Hanneke de Ruyter-Korver met wie hij een dochter kreeg. Hij gaf in 1980 zijn autobiografie De Smalle Weg uit. Vanaf 1978 tot aan zijn dood was hij bestuurslid van de Nederlandse Vereniging van Pilotenhelpers uit de Tweede Wereldoorlog: The Escape. Hij woonde in Geldrop en is aldaar op 27 maart 1997 overleden. Bim van der Klei werd 76 jaar en heeft een grote bijdrage aan het verzet in Oisterwijk geleverd.

Dit is een verslag van Bim van der Klei:

<https://gw.geneanet.org/janwalter?lang=en&n=linthorst&oc=0&p=johannes+franciscus+chrisostinus>

Bijlage 4

Verslag SCM van der Klei.

Verslag betreffende de werkzaamheden der R.V.V. in Oisterwijk en Omstreken, opgemaakt door S.v.d.Klei, commandant van dit District.

In het voorjaar van 1943 bevonden zich in het dorp Haaren de Gemeenteambtenaren A. Vissers, en M.v.d.Wildenberg en de onderduikers F.v.d.Wijer, M.v.d.Wijer, R.Norenburg, G.v.d.Heuvel, S.v.d.Klei, die zich bezig hielden met illegaal werk. Deze heren kregen in die tijd contact met de R.V.V. leden Roel, Henny en Popke, waardoor een R.V.V.groep in Haaren werd gevormd. Tot eind 1943 hield deze groep zich bezig met sabotage, b.v. het in brand steken van Wehrmachtsopslagplaatsen, dorschmachines en voertuigen, het verspreiden van bladen, en het verstrekken van papieren aan onderduikers alsmede onderdak. In de tussentijd werden kort achter elkaar de contactmensen met de top gearresteerd, zodat de groep volkomen alleen stond. Een bijzonder toeval bracht de groep in contact met een courier van de top, Rento Garshagen genaamd, die de opdracht had der R.V.V.-groepen wederom te verenigen en uit te breiden. Een voorlopig hoofdkwartier werd in een kippenhok gevestigd, en van hieruit deden de heren Garshagen, Norenburg en v.d.Klei hun werk. Nieuwe groepen werden gevormd en contacten werden gelegd. Een commandant Zuid werd gevonden in de persoon van de Heer De Smet uit Deurne, en een belangrijke steun werd gevonden in den Heer J.Linthorst te Oisterwijk, die zijn woonhuis, fabriek en laboratorium en geld beschikbaar stelde, en in kapelaan Slegers, die de geestelijke vader was. Na een goed geslaagde inbraak in het gemeentehuis van Haaren, verspreidden de drie eerder genoemde heren zich over verschillende duikplaatsen, de groep Haaren werd gehandhaafd. Als hoofdtaak hadden de drie personen op zich genomen de vorming van een permanent ondergronds leger in de meest onbegaanbare streken van Brabant. Courier met de top werd de heer Creusens. De snel achter elkaar volgende arrestaties van Norenburg, Garshagen en Creusens maakte echter een eind aan het werk, terwijl trouwens toch al gebleken was met een groep, dat de laatste plannen praktisch niet te verwezenlijken waren. Kort daarop werden ook de heren Vissers, en v.d.Wildenberg gearresteerd, die honderden persoonsbewijzen op hun gemeentehuizen hadden afgegeven, terwijl F.v.d.Wijer en v.d.Heuvel zich terug moesten trekken. Met M.v.d.Wijer zette ondergetekende toen in Oisterwijk het werk voort. Als belangrijke steun bleef over de heer Linthorst, diens bedrijfsleider Brunnekreef, Kapelaan Slegers en de gemeenteambtenaar G.v.d.Linden, die voor de papieren zorgde. Linthorst en Brunnekreef hielden zich vooral bezig met het helpen van onderduikers (van de 100 arbeiders op de fabriek alleen al waren er 80 onderduikers), het verspreiden van krantjes en valse papieren en vooral wat de heer Linthorst betref het houden van contact met de S.D. M.v.d.Wijer en ondergetekende onderhielden zich in hoofdzaak met sabotage. Verschillende fabrieken werden gedaan, telefoonkabels, treinverbindingen en stroopslagplaatsen werden vernield, een aanslag op een verrader werd gedaan etc. v.d.Wijer werd echter bij een poging van omkoping gearresteerd. Ondergetekende bleef toen niets anders over dan de vorming van een nieuwe groep, waarmee aanvankelijk het reeds eenige tijd in zwang zijnde vervoer van piloten werd gedaan. Wekelijks werden ongeveer 10 piloten verwerkt. Door mijn benoeming tot Districtscommandant van Midden-Brabant moesten wij tevens nieuwe groepen aanhaken, wat o.a. in Sprang, Dongen, Tilburg, Gilze-Rijen en Hilvarenbeek lukte. Ook het contact met Deurne, Eindhoven en Den Bosch werd nauwer aangehaald. De beste samenwerking was er echter met de groep Sprang-Capelle, welke groep bergen werk verzette, vooral wat

piloten-vervoer en spionage betrof. Zeer goed contact bestond er ook met den Heer v.Bruggen te Eindhoven, vooral op het gebied van piloten en brandbommen. Deze laatste werden ook gemaakt in het laboratorium van den Heer Linthorst, tot een ontploffing alle voorradige stoffen vernielde. In het voorjaar van 1944 werden de heren Linthorst, v.Bruggen en Brunnekreef met piloten gearresteerd wat een grote kink in de kabel bracht. De heer v.d.Wijer was inmiddels uit de gevangenis in den Bosch ontsnapt, hij kon zich echter onmogelijk langer in deze streek ophouden. Het werk werd echter direct weer opgenomen. Het contact met de L.O. en de O.D. werd verstevigd, en een bijzondere steun bleef gehandhaafd in Kapelaan Slegers en G.v.d.Linden, beide uit Oosterwijk, die zich onnoemelijk dienstig maakten op illegaal gebied. Honderden onderduikers werden door deze heren geholpen met bonkaarten en papieren, in duizend en een dingen werd actief hulp verleend. Kapelaan Slegers was tevens Penningmeester van het District.

Inmiddels was een nieuwe groep, door mij gevormd, ingewerkt en verschillende sabotagedaden op spoorwegen, elektriciteit en telefoon werden uitgevoerd. Ook het pilotenwerk bleef gehandhaafd. Een belangrijk piloten leverancier was Kapelaan Roestenburg uit Schijndel. Door gebrek aan wapens kon de activiteit der in andere plaatsen gevormde groepen niet ten volle ontplooid worden, hoewel de brandbommen goed werk deden. Bijzonder verdienstelijk maakte zich mijn courier W.Tensen uit Tilburg, die de hele dag tussen de wielen zat.

Zo kwam de beroemde Maandag met het geflatteerde bericht over de val van Breda. De groep werd verzameld in een grote schoenfabriek te Oosterwijk, die als hoofdkwartier werd ingericht en van hieruit zou in de toekomst gewerkt worden. Reeds de eerste nacht liep een munitietrein tussen Oosterwijk en Boxtel uit de rails, een poging diezelfde nacht om een opslagplaats met levensmiddelen te redden, mislukte, de groep ontkwam ternauwernood. In een der volgende nachten werd de rails op de lijn Den Bosch-Tilburg opgebroken, doch bij thuiskomst bleek het Hoofdkwartier die nacht door Grüne Polizei met handgranaten bestormd te zijn, zodat de wijk in de bossen werd genomen. De groep was toen ongeveer 20 man sterk. Een woning werd goed verscholen gebouwd van pakken stroo. In de daarop volgende veertien dagen werden regelmatig kleine groepjes Duitsers aangevallen, 20 werden gevangen genomen, verschillende schietpartijen vonden plaats. Wij hadden een dode, C.Wortel uit Tilburg, en drie gewonden. Voor ongeveer zes jongens was het leven te zwaar, met mijn goedkeuring verlieten zij het kamp, een jongen deserteerde met wapens en fiets. Twee uitnemende krachten kreeg ik echter bij. De groep bestond toen uit de volgende personen: J.v.Keulen, B.v.Keulen, K. Santegoeds, C.IJzermans, W.Tensen, M.v.d.Snepscheut, H.Vriens (is schuilnaam van Hans Gerritsen), A.Nijboer, H.Kapteyn, W.v.Enter (deze vijf zijn nu bij de stoottroepen, resp. onder de nummers B1084, 1082, 1081, 1083, 1080), M.H.Smits, en S.v.d.Klei. De jongens waren uit alle rangen en standen, uit alle streken van het land en van alle leeftijden (de heer Smits was 63 jaar). De twintig gevangenen werden ondergebracht bij den landbouwer Schut. De wacht nam na een hevige schietpartij, waarbij Santegoeds zich bijzonder onderscheidde, de vlucht in het bos met meeneming van de gevangenen. Men werd echter omsingeld en de gevangenen moesten worden achtergelaten. Hierna werd de reeds eerder verplaatste woning opgegeven en hielden wij ons enige tijd op in een buitenhuisje in de bossen. Wij vulden daar onze tijd met het bouwen van een nieuw huis van boomstammen in een moeras. Juist op tijd betrokken wij onze nieuwe woning, want even daarna deden de Duitsers invallen in onze vroegere onderkomens. Van die tijd hielden wij ons uitsluitend bezig met sabotage. Telefoonleidingen werden vernield. De brug bij Spoordonk tussen Moergestel en Oirschot werd opgeblazen met bij de Duitschers gestolen springstof. Zeer nauw contact bestond er ook met de O.D. te

Oisterwijk, waar de heer v.d.Linden de hoofdrol speelde. Vooral daar wij het contact met het Noorden verloren hadden (couriers werden bij de rivieren te werk gesteld) betrokken wij onze inlichtingen van de O.D. te Oisterwijk. Wij bewerkstelligden daar ook de aanstelling van een nieuwe P.C., daar de vorige P.C. een zeer zwakke figuur was. De spionage in deze omgeving werd door den heer v.d.Linden geleid. Deze had een zender in zijn directe nabijheid. Wij konden in dit werk niets doen, daar bij onze vertoning in het publiek reeds verschillende malen op ons geschoten was. In deze tijd bemociden wij ons tevens met een 150-tal geallieerden soldaten, hoofdzakelijk de uit deze streken verzamelde valschermtroepen, die verkeerd terecht waren gekomen. Bijzonder verdienstelijk maakten zich daarbij enige heren uit Boxtel, vooral met het oog op de voeding van deze soldaten.

Vier dagen voor de bevrijding gaven wij tenslotte gehoor aan de reeds lang geuite smeebeden uit het dorp om ons kamp op te breken daar omsingeling door de Duitsers werd gevreesd. Wij verspreidden ons toen in de naaste omgeving. De O.D. zou waarschuwen wanneer grotere activiteit mogelijk was.

Helaas overviel ons de snelle Engelse opmars, zodat niet meer in groepsverband gewerkt kon worden, ondanks onze mooie plannen een Duitse terugtocht te storen. Tot het laatste toe zijn allen echter actief geweest. Noemenswaard zijn b.v. de tocht van den Heer van Enter naar Boxtel met de 150 soldaten, en het werk van J.Kapteyn, die tot twee maal toe door de linies ging om gegevens naar de Engelse troepen in Moergestel te brengen. Wij vonden elkaar uiteindelijk weer terug in bevrijd gebied.

Ik wil hieraan nog toevoegen, dat alle leden van de groep zich ondanks het bijzonder zware leven zich meer dan uitmuntend hebben gedragen, en geen van hen tekort schoot wanneer kameraadschap, discipline of persoonlijke moed werd vereist.

In geen enkel opzicht is mijn rapport volledig. Gaarne blijf ik echter bereid, zo nodig meer uitvoerige inlichtingen te verstrekken over diegenen, die in mijn directe nabijheid hebben gewerkt.

S.v.d.Klei
Oisterwijk.

(P.S. Dit rapport is waarschijnlijk door Bim van der Klei gedikteerd, en door een ander getypt nadat zijn gezichtsvermogen reeds sterk afgenomen was, gezien stijl en zinsverbanden).